

Békehírnök

1998. DECEMBER 13.

ALAPÍTVÁ: 1895

XCII. ÉVF. 47-48. SZÁM

Várjuk az Úr Jézus Krisztust

A keresztyénség ezt a korszakot, melyben élünk, a várakozás időszakának is tartja. Amikor az Úr Jézus elment a földről, akkor megígérte, hogy vissza fog jönni. Attól a pillanattól kezdve Krisztus tanítványai boldog feszültségben éltek, és minden pillanatban várták ennek az ígéretnek a beteljesedését. Ez az örömteli, éber várakozás meghatározta lelki életüket, gondolataikat, céljaikat, lelkesedésüket, tanítványi munkálkodásukat.

Az adventi időszakban számos gyülekezetben minden vasárnap elénekeltek a „Mi várjuk az Úr Jézust” kezdetű éneket. Ezzel is kifejezték, hogy eleve-nen él bennük a Krisztussal való találkozás reménye.

Krisztus mai tanítványai is folyamatosan ilyen szent feszültségben élnek, mert ez a várakozás természetes módon része hitéletüknek.

Hogyan tudjuk megítélni magunkat? Hogyan várjuk az Urat?

Gondolunk-e az Úr Jézusra? Ha valakit nagyon várunk, akkor sokszor gondolunk rá. Szinte mindig az jár a fejünkben, hogy „mikor jön már?” Napjainkban egyre több az információ, a hír, ami igénybe veszi, betölti gondolatvilágunkat. Törekednünk kell arra, hogy legyen időnk beszélgetni az Úr Jézussal, és sok feladatunk, gondunk között se felejtkezzünk el róla! „Szüntelenül imádkozzatok” – írta Pál apostol (1Thessz 5:17).

Tiszta lelkiismerettel várjuk-e az Urat? Nincs-e rendezetlen ügyünk, takargatni valónk? Az Úr Jézus azért jött le a földre, és azért halt meg helyettünk, hogy megtisztítson minket gonoszságainktól, és megmentsen minket

az örök haláltól. Miközben várjuk az Úr Jézust, ördögi hatások, kísértések érintenek minket, melyek veszélyeztetik Istennel való kapcsolatunkat. A Bibliában található tanítások szerint Krisztus visszajövetelének közeledtével egyre erőteljesebb lesz a gonosz befolyás, melynek az a célja, hogy az embereket elidegenítse Istentől és egymástól. Óvakodjunk a tisztességtelen üzlettől, az erkölcstelen emberi kapcsolatoktól, a gyűlölettől, a haragtól, a hazugságtól, az önteltségtől, a pénzimádattól, a hatalomvágytól, az önzéstől. Péter apostol is figyelmeztet: „Ezért tehát, szeretteim, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon bennetek békességben” (2Pt 3:14).

Örömmel várjuk az Urat? Ha nem tiszta a lelkiismeretünk, akkor inkább félünk, és nem tudunk örülni Krisztus közeledő visszatérésének. Ebben az esetben inkább késleltetnénk az Úrral való találkozást. Ha közömbössé válunk, akkor sem tudunk őszintén örülni Krisztusnak és az ő visszajövetelének. Gondoljunk arra, hogy milyen nagy élmény a Krisztussal való találkozás, milyen jó az ő közvetlen közelében lenni. Biztonságban érezhetjük magunkat, valódi értékeket ajándékozunkunk. „Örüljete!” – üzeni Pál apostol is.

Munkálkodunk-e Krisztus tanítványaként? Az Úr Jézus Krisztust várjuk és ehhez a várakozáshoz hozzátartozik a tevékenykedés is. A statisztikai adatok szerint Magyarországon sok keresztyén ember van. A mi baptista közösségünk 10–11 ezer felnőtt, hitvalló testvér tartozik. Mennyien vannak, akik tevékeny, munkálkodó hívő emberek? Nem elég megszokásból látogatni az istentiszteleteket! Nem elég tétlenül részt venni egy istentiszteleten! Sok időt eltölthetünk a gyülekezetben úgy, hogy semmit nem csinálunk! Nem imádkozunk, nem énekelünk, nem mondunk semmit, esetleg csak

kritizálunk, bírálgatunk másokat. Az is felvetődik kifogásként, hogy a nagy rohanásban nincs elég időnk a munkálkodásra. Gondoljuk át újra: Valóban soha nincs időnk meghallgatni egy bajjal, problémával küszködő ismerősünket, munkatársunkat? Soha nincs időnk át-hívni a szomszédot egy kávé, üdítő mellett beszélgetésre, amikor lehetőségünk lenne beszélni az Úr Jézusról, hitünkéről is? Valóban nincs időnk meglátogatni egy beteget sem? Tényleg nincs lehetőségünk segíteni azoknak, akiket Isten ránk bízott? „Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk” (Ef 2:10). Az Úr Jézus mondta: „Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál ura, amikor megjön!” (Mt 24:46).

Kitartóan várjuk-e az Urat? Fennáll az a veszély, hogy elfáradunk. A tanítványoknak a nehéz helyzetben azt mondta az Úr Jézus: „virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!” (Mt 26:41). Vannak, akik úgy gondolják, hogy az Úr Jézus Krisztus későn jön. „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen” (2Pt 3:9). A Úr Jézus türelmes hozzánk, türelmes szeretteinkhez, akik még nem tértek meg Istenhez, türelmes minden emberhez.

Bármi is történik velünk, legyünk kitartóak, mert „aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözüli!” (Mt 10:22).

Kübler János

Adventi
duplaszám

Adventi áhítat

Hideg, nyirkos köd üli meg a várost. A toronyházak között kellemetlen szél süvít, megzörgeti a fákat, bokrokat. Korán sötétedik, az emberek hazafelé sietnek. A buszról leszállók fázósan húzzák össze kabátjukat; a fagyos nyirkosság csontjukig hatol, a csípős szél érdesre pirosítja arcukat. A nyár meleg, napsugaras fénye már tovatűnt, a karácsony békéltető, csilingelő fénye még messze van. Még pár lépés és elbújhatnak lakásaikba. Vajon milyen otthon várja őket?

A földszinten egy idős házaspár él. Már régóta csak kevés szót váltanak egymással, megszokták, hogy egymásnak maradtak. Gyermekeiket ritkán látják, az unokák már egyáltalán nem érdeklődnek irántuk. Többnyire csak morgolódnak egymással, mert morgolódnivaló mindig akad. Egyetlen jó barátjuk egy tarka macska, most is ott nyújtózik az ágyon.

A második emeleten egy ötven év körüli férfi bámul ki a sötét, magányos éjszakába. Korábban nők vették körül, akik között kedvére válogathatott. Habzsolta az életet, semmit sem tagadott meg magától. Mostanában nemigen járnak hozzá a nők, de már nem is bánja. A közeli kocsmába szokott betérni, ahol mindig fölleli magát, és korábbi hódításaival dicsekszik. De most keserűen gondol arra, hogy egyedül fog megöregedni, nem lesz, aki majd vigasztalja, ápolja.

Följebb egy négytagú család lakik. Az anya most ért haza a munkából és a bevásárlásból, fáradtan készíti a vacsorát a konyhában. Ide is kihallatszik a tévé, amelynek műsora olyan egyforma, mégis mindig ott ül előtte a férje, az asztalon az elmaradhatatlan söröspohárral. Ha nincs kész időben a vacsora, morog és egyébként is szidja a kormányt, az időjárást, az iskolát, a rendőroket, a szomszédokat. Nagyfia a szobájába húzódott. Beszélni már régen nem lehet vele, indulatos kifakadás, ellenséges magatartás a válasz; néha pedig a tévét is túlharsogja kedvenc együttese. Az anya nem érti, hogyan lehet ilyen zenéért lelkesedni, az ő lánykorában még érzelmes melódiák járták. Lánya ott ül a konyhaasztalnál, iskolai feladata fölött rágódik. Aggódik nagyon ezért a lányért, bárcsak szebb lenne az élete, és jobb fiút fogna ki magának, mint amilyen az apja.

Mellettük egy csinosan öltözködő,

(folytatás a 375. oldalon)

Miniszterelnöki köszöntés

Dr. Orbán Viktor beszéde a reformáció emlékünnepé alkalmából

A Reformáció Emlékünnepé alkalmából a Magyar Református Egyház vezetői fogadást adtak a Gellért Szálló nagytermében. Bölcskei Gusztáv püspök, a Zsinat lelkes elnöke köszöntötte a megjelenteket (a Békehiérnök már közölte a püspöki beszédet), majd Orbán Viktor miniszterelnök szolt az ünneplő egyházvezetőkhez és politikusokhoz. A következőkben a miniszterelnök beszédét közöljük (Dr. A. M.).

Főtiszteletű Urak, Kedves Barátaim, Hölgyeim és Uraim!

Szinte reménytelen, de legalábbis vakmerő tette vállalkozik az, aki reformátusok, evangélikusok, protestánsok szélesebb körében, nyilvánosság előtt szólni merészel. Szinte reménytelen vállalkozás úgy beszélni, hogy közben tudjuk, a szavak igazi mesterei a másik oldalon, a hallgatóság körében vannak. Mégis két súlyos okunk van a megszólalásra. A múlt és a jövő. Hazánk történelme elképzelhetetlen magyar protestantizmus nélkül. A magyar miniszterelnöknek kötelessége ezt a mindenkor protestáns közösségeknek elmondania és megköszönnie. Hazánk függetlenségi küzdelmei, a magyar kultúra nem képzelhető el protestáns közösségek nélkül. Talán még arra az állításra is ragadtathatom ma-

**Magyarországnak
múlhatatlanul szükség
van
a jövőben is
a protestáns
közösségek
erényeire.**

gam, amit néhány nappal ezelőtt egy ismert tanár úrtól hallottam. Elfogultsággal nem vádolható, hiszen katolikus, ő kockáztatta meg azt a kijelentést, hogy a reformátusok – ha úgy tetszik protestánsok – nélkül mi most bizonyára nem beszélhetnénk magyar nyelven. Nyilvánvaló az is, hogy létezik egy olyan irányzata a magyar történelemszemléletnek, amely a protestantizmushoz kötődik, és amely a nemzetet ért megpróbáltatásokat valójában Isten féltő szeretetének megnyilvánulásaként fogja föl, amelynek eredményeképpen mindig megtisztulás és valami új kezdet indul a közösség számára. Ha jól olvassuk Kölcsey Himnuszát, akkor ezt a fajta történelemszemléletet világosan láthatjuk benne. Erre a történelemszemléletre mind a mai napig szüksége van a magyarságnak. Látom, hogy a határon túlról is érkeztek protestáns közösségekből képviselők, tehát méginkább azt kell mondanom, hogy ezeket a megpróbál-

tatásokat helyes, ha a magyarság továbbra is valamifajta új kezdet és megtisztulás megnyilvánulásaként fogja föl, és ebből is próbálnak a határon túli magyarok erőt meríteni. Magyarországnak múlhatatlanul szüksége van a jövőben is a protestáns közösségek erényeire. Emlékezhetünk rá '91-ből: az akkori miniszterelnök mindig is Európa részeként képzelte el a magyarságot. Ma is arra van szükségünk, hogy miközben beilleszkedni próbálunk Európa népeinek új rendjébe, ezt ne valamifajta szolgai alávetettséggel tegyük, hanem mindig úgy, ahogyan azt a protestáns hagyomány megköveteli. Szükség van a jövőben ezekre a protestáns erényekre azért is, mert talán eljött a pillanat, amikor véget vethetünk az értékek zavarának. Még nem értük el ezt a pillanatot, de már közelítünk felé, hogy kialakul a köz-

megegyezés. Bár az élet bonyolult, de annyira sosem lehet bonyolult, hogy jó és rossz között ne tudjunk világosan különbséget tenni. És végezetül szükség van, bizonyos személyiségek szempontjából is, a protestáns közösségre. Hiszen kétségtelen, hogy az előttünk álló jövő feladataival szembenézni elsősorban azok a személyek, azok az emberek lesznek képesek, akik számára a munka is lehet egyfajta fölfogás szerinti istentisztelet: akik képesek felállni a kudarc után, akiket a siker nem tesz gögőssé, és akik az eredmények láttán a háláadásról sem feledkeznek el.

Azt kívánom Önöknek, azt kívánom mindannyiuknak, hogy gazdagítsuk ezzel a hittel ezt a népet és ezt a hazát, amelyben együtt szolgálnak keresztyének és keresztyének, protestánsok és katolikusok és más keresztyén testvérek, minden jóakarató ember.

Vasárnap délután | Rovatvezetők: Lórik Levente és Szirtes András | Vasárnap délután

Még egy kevés idő...

„Így szól a Seregek URa: Még egy kevés idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet. Megrendítek minden népet, és elhozzák kincseiket a népek, ezt a házat pedig megtöltöm dicsőséggel – mondja a Seregek URa.

Enyém az ezüst, enyém az arany – így szól a Seregek URa. Nagyobb lesz e későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt, mondja a Seregek URa, és ezen a helyen békességet adok! – így szól a Seregek URa.” (Hag 2:6–9)

Kr. e. 520-at írunk. Az őszi sátoros ünnep utolsó napján, amikor különösen is sok hithű júdai gyűlt össze Jeruzsálemben, az ünnepi istentiszteleten jelenlevőket egy próféta szólítja meg. Szavai reményt keltő módon bátorítanak, s igen ismerősen is csengnek: „*Legyetek bátrak, mert én veletek vagyok!*” Hajdan, Mózes halála után, az Ígéret Földje kapujában szólt így az Örökkévaló Józsuéhoz és a honfoglaló néphez. Ahogyan őseik gyötrelmes nyomorúságok után pillanthatták meg a célt, úgy ők is az évtizedes babiloni fogságot követően térnek haza a már csak hallomásból ismert országba. Az élet elindul, elkezdődik a város és a templom építése, és az őszi örömmünnep kiváltképpen való alkalmat kínál az elért eredmények fölötti hálaadásra. Azonban az épülő szentély terveinek és méreteinek látán, a csupasz falakat szemlélve az öröm helyett bánkódó múltba merengés, csalódott magukba fordulás vesz erőt rajtuk. Igaz, hogy a 67 évvel ezelőtt elpusztított Templomot a legöregebbek is csak gyerekfejjel láthatták, a múltat megszépítő emlékezet a készülő újat ahhoz képest csak torzónak tekint. Ilyen csüggeteg vélemények hallatán szólal meg Haggeus, az Isten embere, és rázza fel őket, hogy az atyákat a pusztai vándorlás során megőrző Űristen változatlan hatalmával a jelenben

és a jövőben is cselekedni fog népe érdekében. Bár övéi azt tapasztalják, hogy koruk nagyhatalma, Perzsia birtokolja a világ gazdagságát, a végső tulajdonos maga az Űr, aki akkor adja másnak azt, amikor akarja, és annak, akinek akarja. Másrészt a prófétai biztatás azt is világossá teszi, hogy a pogányok tudtukon kívül is szerepet játszanak Isten céljainak kivitelezésében. Miért kell hát a Templomot tovább építeni? Mert a történelem Ura ezt a helyet akarja a jövőben a békesség forrásává tenni, így az újjáépítés elhanyagolása a választottaknak szánt üdvösséges jövő elutasítását jelenti.

Kr. u. 1998-at írunk. Az adventi ünnepkör harmadik hetén mit mondhat nekünk, Magyarországon élőknek Haggeus próféciaja? Akkor és most, tegnap és ma, a Kr. e. VI. század bibliai világa és a mi XX. századi világunk között, való igaz, számtalan különbség van, ám ami az embert emberré teszi, nem nagyon változott a századok során. Haggeus, Zerubbábel, Jósua osztoznak velünk és kortársainkkal a közös emberi tapasztalatokban, a minduntalan visszatérő kételyekben és bizonyosságokban, ember-voltunk jellemző vonásaiban. Keresztyénekként mi is hajlamosak vagyunk még világos eredmények láttán is csak eredménytelenségről beszélni. Ennek, ha nem is tudatosul bennünk, mindig kettős következménye van: egyfelől az eredményeket biztosító Istent vesszük semmibe, másfelől az ilyenfajta borúlátás tétlenséget szül. Ellenben a dicsőséges – Isten által garantált – jövőre várakozó népnek az a parancs adatott, hogy legyenek állhatatosak, buzgólkodjanak mindenkor az Űr munkájában, hiszen fáradozásuk nem hiábavaló az Űrben. Ennek beteljesítése után valósulhat csak meg a hiteles „evangéliumhirdetés a mának”, a mindennapi gondoktól lelkileg megnyomorodott, életének kilátástalansága miatt alkohol- vagy drogfüggőségbe menekülő honfitársunknak.

„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak, és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon” (Zsid 12:28a), úgy dolgozva, mintha örökké élnénk, és úgy imádkozva, mintha holnap halnánk meg.

L. L.

(folytatás a 374. oldalról)

negyven felé járó, egyedülálló hölgy lakik. Gondos frizurája és jólápolt arca mindig kellemes látványt nyújt. Munkahelyét általában az utolsók között hagyja el: nincs semmi sem, amiért sietnie kellene, nincs senki sem, aki otthon várna. Szerencsétlennek érzi magát, hogy nem sikerült férjhez mennie. Lánykori barátnőivel már nem tart kapcsolatot, hiszen azok örökösen csak a gyerekekről, a férjükről mesélnek. Korábban sok kellemes estét töltött el a kolléganőivel; nagyokat nevettek, táncoltak, moziba jártak. De most? Jeges a hangulat a munkahelyén, mindenki félti az állását és mindent megtesz, hogy azt meg is tartsa. A korábban oly jókedvű gárda széthullott, helyét a félelem, a stressz foglalta el. Milyen jövő vár így rá, meddig bírja még ezt az életet? Belegondolni sem szeret, ahogy hazaér, rögtön bekapcsolja a rádiót: csak az a süket csönd ne legyen.

Novemberi emberek, fázósak, fásultak, reménytelenek. Várják a meleget, a vigaszt, a fényt. Vajon hoz-e számukra a karácsonyi ünnepi fénye békességet, örömet, reményt?

„Ti vagytok a világ világossága” – mondta egyszer valaki, aki magában hordozta a fényt.

Hol, hol van ez a fény? Jut-e belőle elég ebbe a sötét éjszakába, hogy terjedjen a béke, a remény?

Frittmann Hajnalka

Hibaigazítás

Előző számunk címlapján dr. Herjeczki Géza testvér neve hibásan jelent meg.

A Békehírnök korábbi számában, a Boros Mihály lelkipásztor halálának 25. évfordulóján megjelent írásban hibás adatot közöltünk. A mondat helyesen így hangzik: „Boros Mihály lelkipásztor 9 gyermeket nevelt fel”.

Az érintettek szíves elnézését kérjük.

– a Szerk. –

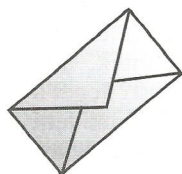
Meghívó

A Pólus Centerben működő ITT és MOST Missziói Központ szeretettel hív és vár minden érdeklődőt 1998. december 19-én szombaton 10–18 óra között a „Karácsonyváro Adventi napjára”. A műsor a nagyszínpadon lesz. Közreműködnek: Levente Péter, a cinkotai evangélikus ifjúság, Giovannini Kornél bábművész és a katolikus SÓ együttes. Reménységgel teljes adventi készülődést és áldott karácsonyt kívánunk minden kedves olvasónak!

Levelesládánkból

A Jubileum jegyében

A Magyarországi Baptista Egyház jubileumi éve alkalmából számos politikus és közéleti személyiség fejezte ki jókívánságait. Természetesen nincs arra módunk, hogy minden levelet közöljünk, de úgy érezzük, hogy a legfontosabbak közül néhányat kivonatossan ismertetünk.

Dr. Várhelyi András
országgyűlési képviselő
frakcióvezető-
helyettes

kapcsolataikat az ország érdekeinek
érvényesítésére, képviseletére használ-
ják fel...

Dr. Tarnóczy Tibor

Miniszterelnöki Hivatal
miniszter

Tisztelt Elnök Úr!

Engedje megköszönnöm a jubileumi
hálaadó istentiszteletükre, Szigetszent-
miklósról szóló meghívójukat!

Kifejezetten sajnálom, hogy előre lekötött
hivatalos londoni tárgyalások miatt nem
tudok részt venni az ünnepi istentisztele-
ten, mert mint római katolikus és vallá-
sát gyakorló ember a vasárnapi rádiós
mise közvetítésekor irigykedve hallga-
tom, hogy milyen választékosan, szépen,
fölkészülten prédikálnak az Önök egyhá-
zának lelkészei.

Fogadja, Elnök Úr, gratulációm a há-
rom évfordulóhoz és őszinte nagyrabe-
csülésem kifejezését!

Munkájukra a jó Isten áldását kérem!
Köszönti Önt:

Dr. Várhelyi András

Igazságügyi Minisztérium
politikai államtitkár

...az Igazságügyi Minisztérium kiemelten
fontosnak tartja a Magyarországi Baptis-
ta Egyházzal való jó viszony fenntartását.
Munkájukhoz, hitéleti tevékenységükhöz,
valamint a magyar-amerikai kapcsola-
tok további erősítéséhez sok sikert, erőt és
kitartást kívánok!...

Üdvözzetel:

Dr. Hende Csaba
országgyűlési képviselő
polgármester

...harmonikus kapcsolatot tartok fenn
lakhelyemen, Gödöllőn – ahol immár 8
éve látom el a polgármesteri feladatokat
– minden ott létező egyházi képviselettel,
így a helyi baptista szervezettel is. Mun-
kájukat figyelemmel kísérve örömmel
látom, hogy Gödöllőn is szép számmal
vannak híveik...

Egyházuk további működéséhez és az Ön
további munkájához Isten áldását kérem!

Dr. Gémesi György

Oktatási miniszter

Tisztelt Elnök Úr!

Köszönöm megtisztelő levelét, az értékes
kiadványokat. Oktatási miniszterként
elismerésemet szeretném kifejezni egy
évszázados múlttal rendelkező, szellemi
és erkölcsi értékeink ápolásában tevékeny
szerepet játszó egyház áldozatos mun-
kájáért. Reményeim szerint a kormány és
a Magyarországi Baptista Egyház között
hamarosan létrejön az Ön által is em-
lített átfogó megállapodás, amely méltá-
nyosan rendezi az elmúlt évtizedek adós-
ságait.

További eredményes munkát és jó
egészséget kívánok.

Tisztelettel:

Pokorni Zoltán

Tisztelt Elnök Úr!

Nagy örömmre szolgált, hogy átlapo-
zhattam a baptista teológia és a Magyar-
országi Baptista Egyház tevékenységéről
és nemzetközi kapcsolatairól képet adó
kiadványokat. Mindkettőt, és a szép
emlékermet is tisztelettel megköszö-
nöm.

Teljesen egyetértek Önnel abban, hogy
mai – ellentmondásos és nehézségekkel
teli – világunkban valamennyi jóaka-
ratú ember, és közösségmegtartó erő
összefogására szükség van. A Kormány
minden lehetséges eszközzel támogatni
kívánja ezt az összefogást, és ezen belül
fontos szerepet szán a történelmi egy-
házaknak. Ezért is érzem hasznosnak
azt a folyamatos párbeszédet, amely az
egyházak és a kormányzat között meg-
kezdődött és szándékaink szerint rend-
szeressé válik...

Stumpf István

Oktatási Minisztérium
közigazgatási államtitkár

... Meggyőződése, hogy országunkban a
történelmi egyházak segítségével nélkül va-
lódi javulás nem lehetséges. Mind az
erkölcsi megújulásban, mind az ehhez
kapcsolódó közösségformáló tevékeny-
ségben örömmel fogadnám egyházuk se-
gítségét...

Dr. Szemkeő Judit

Gazdasági Minisztérium
miniszter

... Alkotó, munkáló lét, együttműködés –
ezek a fogalmak ragadtak meg, amikor
átlapoztam a nyomdatechnikailag is igé-
nyes hetilapjukat és azokat a dokumen-
tumokat, melyek a széles körű kapcsola-
latépítésről, az állampolgárok tájékoz-
tatását szolgáló folyamatos tevékeny-
ségükről adnak képet.

Elnök úr, engedje meg, hogy Önnek és

Magyar Köztársaság
Gazdasági Minisztérium
politikai államtitkár

Tisztelt Elnök Úr!

... Nagyra értékelem az Önök egyházá-
nak tevékenységét, eredményeikhez őszin-
tén gratulálok. Külön örülök annak,
hogy más egyházak képviselőivel is
kiváló kapcsolatot tartanak fenn. Teljes
mértékben egyetértek Önnel abban, hogy
a nemzet állapota minden jóakaratú ha-
zafi együttműködését igényli. Mi is igyek-
szünk munkánkat nemcsak ésszel, de
szívvel és lélekkel is végezni...

Őszinte nagyrabecsüléssel:

Dr. Fónagy János

Környezetvédelmi Minisztérium
közigazgatási államtitkár

... A baptista egyház tevékenysége mind
Magyarországon mind külföldön rend-
kívül kiterjedt. Tiszteletre méltónak tar-
tom azon törekvésüket, hogy széles körű

személyén keresztül a Magyarországi Baptista Egyház közösségének is kívánjak eredményes munkát...

Tisztelettel:

Chikán Attila

Környezetvédelmi Minisztérium politikai államtitkára

... Hitem szerint a Magyarországi Baptista Egyház jó amerikai kapcsolata révén igen sokat tudna tenni az erdélyi magyarság érdekében...

Dr. Kávássy Sándor

Miniszterelnöki Hivatal politikai államtitkár

... Bízom abban, hogy a Magyarországi Baptista Egyház tevékenysége a jövőben is nemzetünk javát szolgálja, s ehhez személy szerint Elnök Úrnak és egyházának sikereket kívánok!...

Bogár László

Magyar Köztársaság külügyminisztere

... A magyar diplomácia számára értékes segítséget jelent, ha egyházuk a nemzetközi élet meghatározó politikai személyiségeihez fűződő különleges kötődések révén továbbra is előmozdítja Magyarországot érdekeinek érvényesülését, közös törekvéseink valóra váltását...

Martonyi János

Szociális és Családügyi Minisztérium miniszter

... Szociális és családügyi miniszterként is nagyra értékelem az Önök által is megfogalmazott közösségi alapegységnek tekintett családmódellet, és a társadalom érdekében végzett karitatív tevékenységüket. A tájékoztatásomra küldött Békehírnök számaiból és a sajtóválogatásból meggyőződhettem egyházuk értékes hitbeli, kulturális és szociális életéről, melynek jelentősége sokszor országhatárainkon is túlmutat.

Munkájához sok sikert kívánok a jó gyümölcsöt hozó együttműködés reményében!...

Harrach Péter

Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Miniszter

... Miniszteri és pártelnöki kötelezettségeim maradéktalan teljesítése rengeteg időt igényel, mégis örömmel szolgálna, ha Önnel és egyházuk néhány vezető sze-

mélyiségével megismerkedhetnék, gondolatainkat kicserélhetnénk...

Szívélyes üdvözléssel:

Dr. Torgyán József

A Magyar Köztársaság környezetvédelmi minisztere

Tisztelt Elnök Úr!

Hitbeli dolgokban magam is osztozom a nemrégiben elhunyt László Gyula professzor úr vélekedését, hogy „a szavaink nem arra készültek, hogy erről beszélni tudjunk”. Hozzáállásomra azonban

jellemzőnek érzem, ami az Önök által kiadott egyik munkában is felkeltette az érdeklődésem, nevezetesen a jelmondat: „Ne légy fontos önmagadnak, hogy fontos lehess Neki, aki szolgálatba hív – mások javára.” Bizonyára Ön is egyetért velem abban, hogy a kormányzati munka közszolgálat, embert próbáló igénybevétel, amit segít kiállni a társak, szövetségesek segítőkészsége, bizalma, munkája.

Üdvözléssel:

Dr. Pepó Pál

Kárpátaljai levél misszionáriusunktól

Szeretettel köszöntjük e sorokon keresztül magyarországi testvéreinket!

A rádióból és a televízióból értesültek már a katasztrófáról és következményeiről. Mi is a hírekből tudtuk meg, hogy mekkora csapás érte Ukrajna – többségében magyar nemzetiség lakta – területeit. Sok határfalu szenvedett kárt, de legjobban a tőlünk északra fekvő települések. Elmondhatjuk, hogy a Beregszászon és környékén lévő magyar ajkú baptista testvérek nem szenvedtek kárt. Hálásak vagyunk ezért Istennek!

Feladatunk, hogy személyesen megtaláljuk a valóban rászorultakat, és hosszútávon mind testileg, mind lelkiileg enyhítsünk helyzetükön.

A beérkezett segélyeket a Baptista Szeretetszolgálattal együttműködve juttatjuk át. Nagyon örülünk, hogy ennyien összefogtak Kárpátalja jövője érdekében!

Mivel sok adminisztrációs akadályba ütközünk ebben a „különös módon működő” országban, kérjük a testvéreket, hogy a Baptista Szeretetszolgálatot keressék, ha adományaikat biztonságban át akarják juttatni!

Nagyon csodálatos volt tapasztalni azt az egységet, amellyel összefogtak a magyar baptisták. Reméljük, nem szakad meg ez a folyamat!

Ez összefogás által nem csak a kárpátaljai lelkek gyógyulnak, hanem mi is felelősségteljesebben átérezzük élő közösség voltunkat. Öröm tölthet el minket, hogy tapasztaljuk azt az egységet, amit Urunk vár tőlünk!

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek.

...Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.”

(133. zsoltár 1:3)

A segélyek elosztása nagyon sok akadályba ütközik az állami hatóságok részéről, ezért jobbnak látjuk a pénzadományok elküldését, mint a segélyek átvételét. Az eddig beérkezett segélyeket saját raktárunkban helyezük el, és folyamatos csendes munkával juttatjuk el a rászorulóknak. Terveink szerint az elkövetkező évben is folytatni szeretnénk ezt.

Imádkozzanak a testvérek, hogy valóban evangéliumi legyen ez az összefogás sok-sok szomszéd lélek számára!

A beregszászi baptista imaház befeljesztés előtt áll. Nagyon szépen alakulnak a beltéri munkák. Nagyon örülnek hittestvéreink leendő otthonuknak. Terveink szerint december elején lesz a megnyitó.

Körzetünk vezetősége egy hete Kiskőrösön járt, és ott részt vett a Határon túli magyar baptista lelkipásztorok, vezetők konferenciáján. Nagy felüdülés volt mindenki számára. Hitben, tapasztalatban, de legfőképpen szolgatársi egységben gyarapodtunk. Dicsőség ezért Istennek!

Mi magunk is nagyon várjuk, hogy beköltözhessünk az alakuló imaház szolgálati lakásába. Nagyon jó tapasztalni, hogy a kárpátaljai testvérek szeretettel fogadnak, ami nagy segítség próbáinkban.

Minden kezdet nehéz, de az Úr az, aki erővel és reménységgel ruház fel. Nagy öröm Őt szolgálni!

Szeretettel üdvözlünk mindenkit, köszönjük az imádságokat, melyekben minket hordoznak!

Szeretettel:

Bodóczki házaspár

(Kárpátalja, 1998. november 19.)

Határon túli magyar missziómunkások konferenciája

Kiskőrös, 1998. november 13–15.

A konferencia résztvevőinek egy csoportja

Az MBE szervezésében egy rendhagyó konferenciára jöttünk össze a kiskőrösi Baptista Szeretetházban. Régi vágyunk teljesült azzal, hogy összejöhetünk a határon túlról, és a határon innenről azok, akik közvetlenül is részt vesznek az ilyen misszióban, ill. akik segítik azt. Jó érzés tudni, hogy a „gyengébbeket” nem hanyagolják el az „erősek”, hanem felkarolják.

Határainkon túlinak lenni annyit jelent, hogy hatványozottan szórványban van a gyülekezet: nyelvileg-közigazgatásilag sokszor szinte légmentesen elzárva az anyaországtól, idegenek között, merőben más társadalmi-gazdasági közegekben. A kárpátaljai, vajdasági gyülekezetekben jellemzően sok az idős, a gyülekezetvezetők pedig teológiai képesítés nélküli szolgálattevők, akik civil munkahely mellett végzik gyülekezeti munkájukat. Megvan azonban az igény a képzésre, a tapasztalat-átvételre, a növekedésre, hogy a helyzet teremtesse specifikus igényeknek megfelelőjünk. Erről beszélgettünk alkalmi találkozásainkon, ez a vágy, és az MBE jóakarata hozta létre ezt a konferenciát, ahol a kimondatlan fő téma a helytállás volt. Mindenki álljon helyt a maga őrhelyén! Bizony, a bátorításra nagy szükség van!

Előadóink: *David M. Brown*, a SITE program igazgatója a prágai teológián, *Toivo Pilli*, a tartui (Észtország) teológia rektora és *Barton Brown* (Palm Bay, Florida).

Magyarországi lelkipásztorok: *Lukács János*, *Hajnal Zoltán*, *Révész Árpád*, *Kübler János*, *Szenczy Sándor*, *Mészáros Kálmán* és felesége, *Pátkai Béla* missziótitkár mint szervező, és *Opauszki György*, a Szeretetház gondnoka.

Kárpátalját *Szikszai Kálmán*, *Molnár Ede*, *Nagy István* testvérek képviselték, valamint a már kárpátaljinak számító *Bodóczki Antal* külmisszionárius. Tőlük

azonnali helyzetképet kaphattunk az árvíz pusztításáról is.

A Vajdaságból *Borbély Árpád*, *Farkas Árpád*, *Györfi Illés*, *Nagy Tibor Nyúl Zoltán* voltak jelen gyülekezetvezetőként, igehirdetőként.

Jelen voltak a Szeretetház kedves lakói, munkatársai is, akik mindent megtettek azért, hogy jól érezzük magunkat, néhány napra tegyünk le minden gondot, összpontosítsunk Isten Igéjére, főképpen üzenetére.

Köztünk volt jó Atyánk is, akitől kaptuk a szolgálatot, az erőt, és a megerősítést is. Több témakörrel foglalkoztunk:

- ♦ a gyülekezet helye és szerepe ma – tanítvánnyá tétel (Mt 28:18–20)
- ♦ a prédikálás alapjai – több részletben
- ♦ az igehirdető személyisége és a megbízó (Jn 15:16; 1Kor 16:13).

Az előadók igyekeztek megvilágítani a különböző felfogásokat a gyülekezet szerepéről, az istentiszteleti formákról, a tartalom és a forma jelentőségéről, az igehirdető jelleméről, a prédikálás alapjairól, a felkészülés módjáról és az igehirdetésről. Hogyan lesz valaki tanítvány? Hogyan tegyünk másokat is azzá? Tanulságos és alapos foglalkozásaink voltak.

A három külföldi előadó, balról: Dr. David Brown, Barton Brown és Toivo Pilli (Észtország)

Volt időnk a missziók napi gondjainak megbeszélésére, tervezésére is, ugyanis a lelki-spirituális segítség mellett az MBE anyagi segítségben is részesítette az említett területeken végzett munkát. Kárpátaljára a konferencia előtti napon érkezett meg az árvíz miatti gyorssegély, a beregszászi imaház és lelkészlakás építése folyamatban van. A Vajdaságban csak komoly erőfeszítések mellett lehet folyamatos a missziómunka, mégis fokozatosan kialakulnak a dolgok.

A napokat áhítattal kezdtük és fejeztük be, lelkigondozói tanácsokat hallgattunk. A napközbeni előadásokat esténként közös alkalmakon megvitatuk. Közben megismerhettük egymást, megoszthattuk gondjainkat és örömeinket. Éjszakába nyúló hosszas eszmecseréken tekintettük át missziós lehetőségeinket, figyelembe véve az új szempontokat.

Együttlétünket közös vasárnapi istentisztelettel fejeztük be, együtt a Szeretetház lakóival. Idősek és fiatalok, anyaországi és külhoni magyarok együtt énekeltünk és figyeltük Isten Igéjét. A tisztelet, és persze a kiadás ebéd után mindenki felfrissülve indult vissza „őrhelyére” az újabb feladatok elvégzésére.

Zárszóként: minden területnek, minden munkának megvan a maga öröme, a maga nehézsége. A lelki munka sehol sem akadálymentes, de erősítsen mindenkit az a tudat, hogy nem vagyunk egyedül! Sem testvérekként, sem tanítványként. Bárhol legyünk, határon túl vagy innen, Mesterünk velünk van!

Köszönjük a konferenciát, és azon túl mindazt, amit magyarországi testvéreink tettek és tesznek értünk, határonkívüliekért, egyházként, gyülekezetként, vagy névtelen testvérként!

Nyúl Zoltán

A teremtés adventje

Az advent az Édenkert elvesztésének szükségszerű következménye. A Kertben nem volt rossz, melyben várni lehetett volna a jóra, nem volt jövő, sem múlt, nem volt távoli cél, mert az benne volt a boldog jelenben. Isten rendszeres látogatója volt a Kertnek. Mikor a bűn elszakította az embert Istentől, akkor született meg az emberben egy új érzés: a várankozás. A félelem, a betegség, a halál s a temető, amelyek eddig ismeretlen fogalmak voltak, uralkodó tényezővé váltak az emberen.

A bekövetkezett tragédia után adta Isten az embernek az ígéretet: „Az asszony magva – az embernek fia – megtalálja a kígyó fejét” (1Móz 3:15). Kérlelhetetlen következetességgel be is teljesedett Isten ígérete. Ember született, férfi indulata nélkül, az asszony magvából... Az elbukott világ megkapta Őbenne a maga Embert. Őbenne egészsé lett az ember, kiteljesedett az Élet, befejeződik Isten alkotása. A világtörténelemnek voltak fordulata, változatai, de jelentőségében mind elmaradt az Ember megérkezésének fordulatól. Akkor történt a nagy fordulat, mikor az egyetemes ember várta az Ő megérkezését.

Most is vár a világ. Vár nagy felfedezéseket, igazságokat, várja a maga emberét, aki sebeket kötöz, vigasztal, békét hoz. Ez a vágy és várankozás az a biztos pont, amely sarkaiból fordítja ki a földet. Rejtelmes titkok alszanak a világmindenségben, várják a maguk emberét: a fölfedezőt. Várja a világ az igazi embert. Mennyi a rom, amelyet újra kell építeni, a hiba, amelyet ki kell javítani, a tévedés, amelyet helyre kell hozni, a mulasztás, amelyet pótolni kell. A teremtettség imája: küldj, Uram, embert, küldd a teremtés koronáját, mert nélküle olyan az élet, mint a hár tető nélkül: befejezetlen!

Isten akarata és a teremtettség adventi vágya: a fejlődés. Isten és ember egyaránt jobb és boldogabb világot akar e földön. A szellemi élet minden motívuma adventi vágyakkal van tele. Szabad teret a szellem istenadta ösztöneinek és vágyainak. Mennyi emelkedettség, finomság és intelligencia kellett ahhoz, hogy Pál a természet világának nyögésében és adventjében mélységes vágyat lát „Isten fiait” után (Róm

8:19). Ahol megtörtént az újjászületés: adventi vágyak teljesedtek.

Pál apostol a szellemi világot sürgető és váró adventnek hirdetője, de finom észlelője a természet vágyainak és nagy ösztöneinek is. Hallja és érti a teremtmény foháskodását, nyögését, vajdudását. Érti és érzi, hogy a természet világa nyög a szellemi világgal egyben egy jobb, szebb, harmonikusabb és örök formáért. Adventi vágya van az anyag- és szellemi világnak egyaránt. Ez az adventi vágy forradalmasítja az embert eredeti helyzetének visszanyerésére. Vágyakkal születünk, vágyakkal élünk, vágyakkal halunk meg. Advent perspektívája: a hosszú, az örök élet, elfelejtett, de mindig vágyott édes otthonunk. Vízcepp az ember, amely vágyik szülőjéhez, a tengerhez...

A könyvek könyve, a próféták, az idő és milliók boldog tapasztalata igazolja, hogy adventi vágyunk egy része beteljesedett Krisztus születésében és evangéliumában. De ez csak az advent prelúdiuma. Születése és tanítása még forróbbá tette a vágyat és izgatóbbá a várankozást az örök élet után, amely vitákon és halálon felül áll. Ennek a létezése, megsejtése és reménye az ember szellemi és a természet világában egyaránt megtalálható. Nyugtalan a szívünk és a természet, amíg teremtettségünknek célját és értelmét meg nem találja. A találkozás lehetsége pedig adva van.

Advent lényege: jön az Úr, tehát készülök és kezdek. Mennyire más az az ember, aki áttüzesedett adventi vágyakkal készül és kezd. A világ nem kész. Ember kell, ki a hivatása magaslátán áll.

Benned is kész és befejezett embert vár a világ. A teremtettség reád eső része „istenfiúságot” igényel tőled.

Állj az ő szolgálatába, és légy az ő embere, hogy benned az adventi vágy karácsonyi megtestesülés lehessen! A teremtettség vár az Isten emberére, aki sebeket kötöz és gyógyít, eligazít, problémákat old, feszültségeket fölenged. Minden, de minden várja a maga emberét. Készülj, és indulj el, hogy megérkezhess Istentől kijelölt helyedre!

Sáhó Miklós

Békehírnök, 1959. december

EMLÉKEZZÜNK!

■ **450 éve**, 1548-ban a pozsonyi országgyűlés XI. törvénycikke elrendelte, hogy az „anabaptistákat és a kálvinistákat a királyi felség (Ferdinánd) intelve szerint, akik még az országban maradtak, mindenféle birtokból és helyről el kell űzni.”

■ **370 éve**, 1628-ban született, és 310 éve hunyt el *Bunyan János*, a legjelesebb baptista írók egyike. Az írni-olvasni alig tudó, üstfoltozó ifjúból az evangélium bátor prédikátora lett. Hitéért 12 évig raboskodott. A börtönben is számos könyvet írt. Legjelentősebb munkája *A zarándok útja* (London, 1678), melyet a világ számos nyelvére fordítottak le. Magyarul 1867-ben jelent meg, de azóta is számos kiadást ért meg. Említett műve nagy hatást gyakorolt többek között Móricz Zsigmondra és Veress Péterre is, baptista közösségeinkben a Biblia után az utóbbi száz év legolvasottabb könyve.

■ **155 éve**, 1844-ben Nyíregyházán született *Benczúr Gyula* festő, az akadémizmus legjelentősebb mestere. Kiemelkedő alkotásai közé tartozik: a *Hunyadi László búcsúja*, valamint *Vajk megkeresztelése*. A budapesti VI. kerületi, róla elnevezett Benczúr utcában található a Magyarok Világszövetségének régi székháza, a Baptista Teológiai Akadémia, a Baptista Egyház Szövetségi Irodája és a Levéltár. (Mh. Szécsény, 1920.)

■ **100 éve**, 1898-ban jött létre a budapesti Nap utcai gyülekezet *Nőegyesülete*. Nekik köszönhető a magyar baptista diakonissza munka elindítása. Közülük került ki *Heckmann Margit* és *Szakács Erzsébet*, akik egész életüket az árvaházi és kórházi szeretetszolgálatnak szentelték.

■ **75 évvel ezelőtt**, 1923. december 5-én avatták fel a Bereg megyei *Nagydobrony* magyar baptista gyülekezetének templomát. A jeles alkalom képviseltette magát a prágai kormány, a terület – Ruszinszko – vallás- és közoktatásügyi vezetője, valamint a Csehszlovákiai Baptisták Szövetségének titkára, dr. *Prohászka* testvér is. Az Igét *Bucskó István*, *Stumpf Jenő* és dr. *Prohászka* hirdette, az énekkart pedig *Stumpf Jenő Béla*, jelenleg Debrecenben élő lelkipásztor testvérünk vezette. A templom építését *Kiss János* Amerikába kívándorolt helybeli bányász adománya és a község baptistáinak áldozatvállalása tette lehetővé.

■ **75 éve**, 1923. december 9-én ünnepélyes keretek között megnyitották a *drávaszabolcsi imaházat*.

Zágoni Jenő

Napsugár hírek

Nyolc évesek azok a gyerekek, akik alapítványunk létrehozásának évében kerültek hívő családokba. Egyre nő a „napsugár-család”, annak ellenére, hogy az új gyermekvédelmi törvény nem könnyítette, hanem nehezítette a karitatív gyermekvédelmi szervezetek munkáját. Jelenleg négy ügy van folyamatban, igen sok problémával, de reméljük, hogy a gyerekek végül – minden bürokratikus útvesztő után – az Úr akarata szerint célba érnek.

Alapítványi munkánkban nagyobb hangsúly kerül a családok segítésére itthon és külföldön. Az árvíz sújtotta területekre (főleg Kárpátaljáról) gyerekruhát, takarót, cipőt, valamint bébiételt és tartós élelmiszert küldtünk közel 800.000 Ft értékben. Igyekezünk segíteni gyógykezelésre szorulóknak és sérült gyerekeknek. Munkánk során sok különös tapasztalatra teszünk szert nap-nap után. Ennek illusztrálására egy levélből idézek, a nevek megváltoztatásával. Egy napsugár-anyuka gondjairól és örömeiről szól ez a vallomás. Imádkozunk értük!

„Kedves Testvérek!

Majd egy éve, hogy olyan változások történtek családomban, amelyekről néhány sort feltétlenül szeretnék írni. Jó másfél éve, hogy arról a szomorú hírről írtam, hogy el kell válnom férjemtől, mert nem vállalja az idegorvosi kezelést.

Isten azonban mégis megővta a házasságunkat... Né-

hány hónap múlva István mégis vállalta az orvosi kezelést, együtt mentünk el Dr. Kiss Sándorné idegorvoshoz, aki hívő református.

Néhány hét alatt kiderült, hogy férjem az eszméletvesztés nélküli epilepsziában szenved. A doktornő pontosan bemérette a vérében, hogy milyen gyógyszeradag szükséges.

– Azóta több mint egy év telt el. István szedi a gyógyszert rendszeren. A házasságunk helyreállt. Kölcsonösen megbocsátottunk egymásnak, és én is megértettem, hogy férjemnek nagy szeretetre és türelemre van szüksége...

– Szeretnék kislányunkról, Andiról is írni. Nagyon szeretem, szeretjük őt. Most múlt el hat éves. Mivel magas az intelligenciája, megnéztem pszichológussal, hogy nyári születése ellenére nem lenne-e jó, ha kerkedvezménnyel iskolába menne.

– A vizsgálaton meglepő eredményre jutottunk. Andi nagyagy féltekén a letükrözödő látottak 180 fokos szögben fordítva vannak. Vagyis mindent, amit jobbra mutatunk, balra lát, mindent, amit lát, fejjel lefele látja.

Mivel nagyon intelligens, hamar megértette a mi látásmódunkat, és alkalmazkodott hozzá. Egyedül stresszhelyzetekben derül ki sajátos látásmódja. Például több, gyors mozgást irányító parancs esetén pontosan végrehajt mindent ellenkező irányban.

– Vagy idegen környezetben kapott

parancsra készült rajzán tökéletesen minden a helyén van, de fejjel lefelé.

– Miután az iskolában ez komoly gond lehet, annak ellenére, hogy intelligenciája a hétévesek intelligenciájának felel meg, így még egy évet óvodás marad.

– Megbeszéltem a pszichológussal, hogy milyen gyakorlatok segítenek neki abban, hogy képes legyen átlépni minél kevesebb agyi tevékenységgel azt, hogy minden esetben a mozgást – legyen az írás vagy cselekvés – 180 fokban más irányba kell végeznie, mint ahogy érzékeli. A pszichológus azt mondta, ha kellően sokat foglalkozom vele egyénileg, akkor képes lesz ezen átlépni, hiszen most is képes a mi látásmódunk szerint nagyon jó emberábrázolást készíteni.

Még egy örömhír, pszichológiai vélemény is, hogy nyugodt, kiegyensúlyozott személyisége van a kislánynak.

– Még arról szeretnék írni, hogy én még mindig mint főállású hitoktató tanítok.

– Arra kérem Önöket, imádkozzanak értük, mert – becsületesen beismerek – a magam erejéből nem tudok helytállni még a saját családomban sem.

Andi nagyon értelmes, nagyon szereti az Úr Jézust, és szeretném, ha tényleg Isten dicsőségére nevelhetnénk fel őt.

*Nagyon sok szeretettel:
Anita*

Egy 6 hetes napsugár bébi a sok közül

Ezúton is szeretnénk megköszönni a segítséget mindazoknak, akik adományaikkal vagy az SZJA 1 %-ának átutalásával hozzájárultak gyermekmentő szolgálatunk fönntartásához. Kérésre szívesen küldünk csekket. Az 1 % átirányítása az elmúlt évi gyakorlatnak megfelelően történik. A nyilatkozattételre rá kell írni: Napsugár Gyermekmentő Alapítvány.

Adószám: 19175955-1-13

*Testvéri üdvözléssel:
Dr. Almási Mihály
kuratóriumi elnök*

Imaáhitat a Parlamentben

„Szavazni is könnyebb, ha Istenre figyelünk...”

Mostanában sok nyilatkozatot olvashatunk a különféle napilapokban a jelenlegi kormány több tagjától is, miszerint: „sem gazdasági, sem politikai, sem társadalmi megújulás nem lehetséges erkölcsi megújulás nélkül, és ezen a területen kire számíthatna a kormány, ha nem az egyházak, a keresztény közösségek tagjaira”. Úgy tűnik, a honatyák ezt igazán komolyan gondolják, ugyanis az országgyűlés őszi időszakának kezdetétől kedd reggelként imaáhitaton találkozunk a Parlament Gobelin termében azok a képviselők, akik igénylik a lelki táplálékot, mielőtt az egész országot érintő kérdésekben döntenének.

A református, katolikus, evangélikus lelkészek által vezetett áhitatok mellett egy-másfél havonként baptista közösségünk lelki vezetői is lehetőséget kapnak szolgálatra az országházban. Legutóbb november 24-én Dr. Almási Mihály egyházelnök testvérünk tartotta az imaáhitatot a Jelenések 1:7–8 alapján: „Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Amen. Én vagyok az Alfa és az Omega, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható”.

Elnök testvérünk elmondta: „Ebben a felgyorsult világban a parlamenti képviselők különösen nagy lelki és szellemi igénybevételnek vannak kitéve. Ezért is fontos, ha a megváltó Krisztus Jézussal indul és fejeződik be minden. Az a jó, ha életünk vele kezdődik és vele fejeződik be, mert ez számunkra nagy biztonságot és nyugalmat jelent. Jézus az, aki minden lehet nekünk, Ő az, aki eljövendő, Ő a Mindenható és Ő mondja nekünk: *Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én nyugalmat adok néktek*’.

Ez a csendesség felkészíthet bennünket arra, hogy türelmesebbek legyünk, jobban tudjuk hordozni a terheket, és képesek legyünk betölteni azt a küldetést, amit Jézus vár tőlünk.

Az igei gondolatok után a teológiai akadémia diákjai énekeltek *Oláh Gábor* karnagy vezényletével és *Pátkai Imre* zongoraművész kíséretével. Csodálatos volt hallgatni a Parlamentben a felcsendült evangéliumi dallamokat és különösen azt, hogy az áhitaton részt vevő képviselők mehatottan köszönték meg testvéreink szolgálatát.

István József református lelkész – aki már a harmadik parlamenti ciklusban vesz részt képviselőként az országgyűlés munkájában – ezúttal mint házigazda adott hálát imádságban Istennek az igei üzenetért. Dr. Torgyánné Cseh Mária képviselő asszony és Dr. Balázs István jogi szakértő az alkalom utáni kötetlen beszélgetésen azt mondták el, hogy ők minden reggeli áhitaton itt vannak, hiszen ha Isten szavára figyelnek, az jótékony hatással van a munkájukra. Szavazni is könnyebb, ha Istenre hallgatunk.

A parlamenti imaáhitat végén Dr. Almási Mihály elnök testvérünk egyházunk ajándékait adta át a jelenlévő képviselőknek, *Billy Graham*: Válaszok az élet kérdéseire c. könyvét, valamint a Békehírnök legújabb számának 1-1 példányát.

E sorok írójának is emlékezetes volt ez a nap, nem csupán azért, mert ismert politikai személyiségekkel találkoztam, hanem elsősorban azért, mert Isten jelenlétében lehettünk együtt, és az már valóban kiváltság. Tudjuk, hogy Isten Szent Lelke nem végez félmun-kát, és ezért lehet reménységünk, hogy a parlamenti képviselők között is továbbmunkálkodik.

Nagy Imre

Bővülő otthon Komlón

Talán két éve már, nyár végén jól esett egyik fiatalunk szájából hallani a következő mondatot: „Szép volt Tahiban és Tóalmáson, de vágytam már haza a mi kis imaházunkba.” Ez az imaház nyirkos és hűvös, hiszen egyik oldala teljesen a hegyoldalnak támaszkodik. Vasárnaponként néha már szűkös is a gyermek- és fiatalssereggel megáldott gyülekezetnek. Öreg és sokszor alakított épület, de talán éppen ezért kedves otthona a gyülekezetünknek. A 73 éves Komlói Baptista Gyülekezet eleinte bérleményként használta egy kétszintes ház földszintjén részét, és csak 1970-ben sikerült megvenni, majd átalakítani, bővíteni. A felső részt ebben az évben (1998) sikerült megvinnünk, ezzel egy hatalmas telek és – a szolgálati lakással, mely a 70-es évek végén épült – két nagy épület van az egyház birtokában. Gyülekezetünk most 59 tagot számlál. Sokan egy életen át áldozatosan építették a közösség létesítményeit. Mostani vásárlásunkkor komoly áldozatot hoztak a testvérek. A megvásárolt lakásban három szobát bibliaköri tanítás céljára tudunk használni. Jövő évi és hosszabb távú terveinkben jelentős helyet kapott a gyermek és ifjúsági misszió. Gondolkozunk az épület „kulcsosház” jellegű kialakításán is. A tágas kert, a Mecsek túralehetőségei ifjúsági csoportoknak nagy-szerűek lehetnek. A most vásárolt helyiségekben jövőre kell korszerű fűtést (gáz) létesítenünk, berendezési tárgyakat vásárolnunk, tataroznunk, festetnünk. Az 1.400.000 Ft-os vételár után ezek a beruházások még sok százezer forintot fognak jelenteni. Ebben kérjük a testvérek szeretetteljes áldozathozatalát, támogatását karácsonykor!

Dani Győző
lelképásztor

Néhány képviselő a Parlament Gobelin termében tartott áhitaton

Szeretettel közöljük olvasóinkkal, hogy a Békehírnök előző száma nyomdatechnikai okok miatt nem jelenhetett meg, ezért a mostani duplaszámmal – 16 oldal – igyekezzünk kárpótolni az előfizetőket.
– a Szerk. –

A Magyar Baptista Szeretetszolgálat beszámolója

Árvíz '98

Európában az utóbbi évtizedek legnagyobb természeti katasztrófája söpört végig Ukrajnában, Kárpátalján. Egy pusztító árvíz, mely összefogásra indította az ott élőket és távol lakókat, a hozzátartozókat és ismeretleneket, a barátokat és az egykori riválisokat, a kicsiket és nagyokat. Megmozdult mindenki belföldön és külföldön egyaránt, mert csak így volt esély a túlélésre.

Különösen csapadékos volt az 1998. év január–novemberi időszaka. Az átlagos 1020 mm helyett a mizshirjai járásban pl. 1804 mm csapadék esett. Az utóbbi időszakban gyakran kiléptek medrükből a folyók, most viszont valamennyiben egyidejűleg emelkedett a vízszint. A gátak megerősítése a szűkös anyagi lehetőségek miatt évről évre elmaradt, így a gátak nem bírták tovább a terhelést.

November 1-től jött az esőzés... 1-jén hallottuk először a vészjósló híreket, milyen retentő gyorsan emelkedik a kisebb folyók vízszintje is. S elérkezett a november 4-ről 5-re virradó éjszaka. Az a csütörtöki éjszaka örökre bevésődött az árvíz sújtotta területek lakosainak emlékezetébe. Feketeardón pl. éjjel fél tizenegyet mutattak az órák, amikor Szászfalu felől bezúdult a községre a Tisza. Húsz perc sem telt bele,

s a „zúgva, bőgve” vágató ár maga alá temette a falu utcáit, kertjeit, bezúdult az udvarokba... Varga János polgármester félreverte a harangokat. Az álmukból ébredő lakók ezen baljós kongások közepette menekültek ki elöntött lakásaikból a biztonságosabb helyekre, vagy a jobban megépített házakba, iskolába, kórházba. Hajnali fél háromkor térdig, kora reggel pedig már derékig ért a „Szőke Tisza”.

Hatalmas volt az elkeseredés a falvakban. Néhány óra leforgása alatt sok

kórházak legtöbb helyen megrogytak, így az épület használhatatlanná vált ugyan, de legalább a benne lévő értékek egy része megmaradt. Az eddigi felmérések alapján az épületek helyreállítása, újjáépítése közel 16 millió USD-t igényelne, de csak tavasszal derül ki, valójában mennyi is az okozott kár.

A katasztrófa során 14 ember vesztette életét, 1360 főt kellett kórházba szállítani, s több mint 20.000 ember kényszerült elhagyni otthonát Kárpátalján.

A lakosság könnyek között, de egy-

Csónakon mentik, ami menthető

családnak mindene, egész életének munkája odaveszett. Akik kisebb vályogházakban, putrikban laktak, azok gyakorlatilag semmit sem tudtak az iszap- és sártenger alól kimenteni. Ha volt is valamijük, arra ráomlottak a falak, a tető, vagy elvitte a szennyes ár. Ezeknek az embereknek most annyijuk maradt, hogy együtt a család. A nagyobb

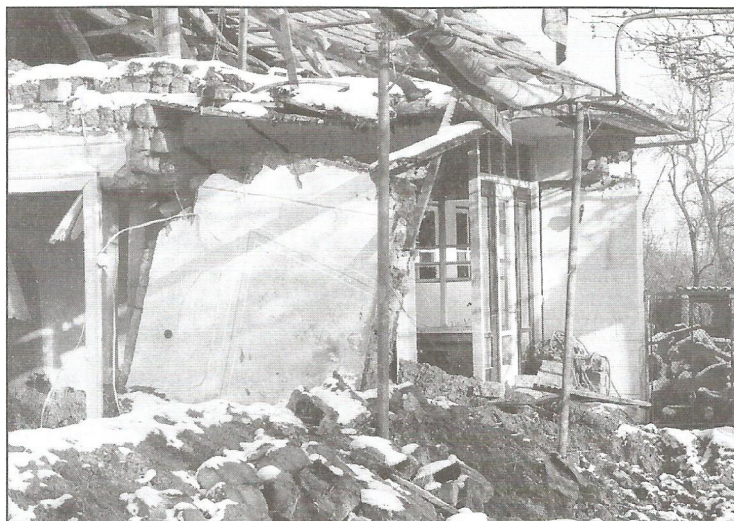
mást segítve turkált a valamikori otthonok helyén a sárban, a romok között. Gyakran egész napi munka után néhány lábbelít, edényt, szétázott bútordarabot, ruhaneműt, törött cserepet tudhattak ismét magukénak a gazdák.

A hívők csodálatos módon megtapasztalhatták Isten hatalmas szeretetét és védelmét. Házaik ugyan itt-ott megrogytak, de álltak, hirdelve szerte a nyomorúságban, ki is az ott lakók Ura.

A vész hírek hallatán a Szeretetszolgálat is megkezdte munkáját, s az árvíz-károsultakra összpontosította minden erejét, figyelmét. Levelek indultak szerte a nagyvilágba segítséget kérve, felhívások jelentek meg a lapokban, hangzottak el a gyülekezeti alkalmakon. És Isten indította a magyarországi és külföldi testvériséget az adakozásra.

Két nappal az árvíz után félmillió forintos gyorssegélyt sikerült eljuttatni a gátakon dolgozóknak és családjaiknak, valamint kárpátaljai munkatársainak.

November 10-én már kezdtek befolyni a Szeretetszolgálat számlájára az adományok, s megindult az országos

Összedőlt ház Mezőváriban

*Tető a földön,
a ház helyén*

gyűjtés. Nagyon sok helyről kaptunk bátorító telefont, sokan jelezték, hogy szeretnének támogatást eljuttatni a rászorulóknak.

Egy héttel a vészjósoló hírek után már körvonalazódott, miben és hogyan lehet a leghatékonyabban segíteni. Mire is van szükség, miből lehet ezt finanszírozni, hova kell szállítani az adományokat, kik fogják a szétosztást felügyelni.

A második héten már három telekamionunk érkezhetett meg a benei (Kárpátalja) raktárbázisra. Általában pozitív hozzáállást tapasztalhattunk a vámosok részéről, s a szétosztásban sem voltak különösebb problémák. Isten előttünk járt. Nyolc árvíz sújtotta faluba tudták széthordani a segélyeket munkatársaink, amelyek közül háromban, Mezőváriban, Csetfalván és Királyházán a polgármesterek segítségével direkt módon, kézből kézbe tudtuk adni a segélyeket. *Bodóczki Antal* misszionárius testvérünk, *Sziksai Kálmán*, *Molnár Ede* és *Nagy István* kárpátaljai baptista vezető testvérek nélkülözhetetlen segítséget nyújtottak.

Nagyon örültünk annak, hogy elmondhattuk: Magyarországról több mint negyven baptista gyülekezet természetbeni adományát ajándékozhattuk oda.

Az árvíz levonult, s most az újjáépítésben kell feladatokat vállalni. Felvettük a kapcsolatot az ukrán baptista testvérekkel is, és a következőkben állapodtunk meg: a Magyarországi Baptista Szeretetszolgálat ötmillió forintos

*Elvonult a
víz, minden
odalett, csak
néhány zsáknyi
ruha maradt*

Építési Segélyalapot kezdeményez, amihez várja a támogatók csatlakozását, s amivel megkezdí egy magyar és egy ukrán család összedőlt házának újjáépítését.

*A medréből
kilépő Tisza
pusztítása által
tönkretett
lakóház
maradványai*

Csodálatos volt látni és tapasztalni az ország testvériségének egyet akarást és önfeláldozó adakozását, amiért ezúton is szeretnénk köszönetet mondani a kárpátaljai testvérek nevében is.

Szabó László, 17 éves gimnazista a kárpátaljai segélyszállítmányon dolgozva adta át életét Jézus Krisztusnak. Az ő bizonyágtételét olvashatjuk itt:

Budakalászon, amikor elkezdünk felpakolni a csomagokat, számomra egyből szembetűnő volt az a magyarországi hozzáállás a segíteni kívánó emberek részéről, ahogyan előkerült az idős emberek kisebb-nagyobb szatyraitól, az „átlagember” súlyos csomagjaig minden. Embert próbáló munka volt mindaz, ami ott történt, de tudva, hogy Isten akaratából teszem mindezt, feledésbe merült számomra a legkisebb fáradtság gondolata is. Szinte utána eszméltünk

rá, mit is csináltunk tulajdonképpen.

A kimerítő éjszakai pakolás után egy nagyobb lélegzetvételű út következett, egészen a határig. Itt nekem is lehetőségem lett volna az alvásra, de máson járt az eszem. Egészen pontosan azon, hogy mit fogok gondolni akkor, mikor ugyanezen az úton hazafelé jövök majd. Ez a téma elég széles körűnek bizonyult, hiszen a határig nem sikerült kimerítenem. A határhoz érve újabb bizonytalanság fogott el. Sorsunk a továbbengedés, és az egész kamion segélyszállítmány tételes átvizsgálása között függött. Bár részemről elég jelentős volt az a bizalmatlanság, amit a határőrökkel kapcsolatban éreztem, de itt is kellemesen csalódnom kellett, a pozitív hozzáállásuk miatt. Szerencsére – talán nem véletlenül – sikerült átjutnunk minden komolyabb várákozás nélkül, így már csak a megfelelő helyre kellett eljuttatni a csomagokat. Úti cé-

(folytatás a 384. oldalon)

lunk Bene volt. Küldetésünk záró részeként már „csak” a csomagok lerakása maradt hátra, amibe besegített még számos kint élő lelkes ember is. Jó volt látni. És jó volt hallani azt is, hogy olyan életkörülmények között – amit élően még nem volt alkalmam megismerni –, mennyire kitartóak ott az emberek, mennyire segítőkészek voltak, amikor dolgozni kellett. Megkérdeztünk egy ott élő embert arról, mik az esélyeik a megélhetésre, amikor azt a választ kaptuk tőle, hogy: semmi, azt hiszem, nem sokat túlzott. De mégis él. És családja van. Gyermekai. Eltartja a családját. De ami a legfontosabb: van hite. Ez, azt hiszem, mindenre magyarázat.

A pakolás befejezése után elmentünk olyan területre is, ahol már tényleg kilépett a folyó a medréből. Lehangelő volt látni mindazt, amit a természet egy utcával művelt. Minden második ház romokban hever, rajta a tető maradványaival, alatta minden háztartási cikk, bútor. Legjobban mégis azok az emberi tekintetek maradtak meg, amik rám szegeződtek az út során. Egy élet munkája – ott, ahol az újrakezdés lehetősége különö-

sen nehéz – már nem mindenkinek rejt magában az újrakezdés lehetőségét.

Mindez „élmények” után nem sokkal visszaindultunk. A határon sem kellett szinte semmit várnunk, és magyarországi útvonalunkat – leszámítva a többszöri eltérést – sem keresteztük semmi. Csaknem ötórás késéssel, de haz értünk végre. Nem tudom, a csoport többi tagja mit érezhetett akkor, mikor belépett a már megszokott bejáratú ajtón, de bevallom: engem mérhetetlen öröm töltött el. Több volt ez nekem, mint egy élmény. Azt hiszem, nem teljesen alaptalanul feltételeztem, hogy Istentől kaptam, hogy elindulhattam, és hogy megérkezhettem. Mikor mindezt átgondolva örültem, már századrangúvá vált a fáradtság és az izomláz kérdése.

Az ott élő embereknek – itt gondolkodnék elsősorban az árvízkárosultakra – tényleg megvan minden okuk arra, hogy sirjanak és elhagyatottnak érezzék magukat. De nem kell sem sírni, sem csüggedni. Mert Isten a hozzáfutóknak ad erőt, hogy azt, amit a természet lerombolt, a valóságban, a lelkükben, a hitükben újjáépíthessék.

Árvízkárosultak tucatjai az egyetlen szárazon maradt helyre zsúfolódnak, a házak megközelítése csak csónakon lehetséges

A Szeretetszolgálat számlaszáma („Építési Segélyalap”):

OTP Bank 11736082 - 20054403

Önkéntes jelentkezőket is várunk, akik a jövő év elején az építkezésekben konkrét munkát is vállalnak.

A mai napig befolyt természetbeni adományok (használt ruha, élelmiszer):

70 000 kg, közel 20 millió Ft értékben

magánszemélyektől: 550.515 Ft

gyülekezetektől: 1.990.300 Ft

külföldről: 5.000 DM + 10.000 USD + 5.000 GBP

Az eddig felhasznált összeg:

tartós élelmiszerek vásárlására: 3.000 DM + 400.000 Ft

szállítási költségekre Magyarországon és külföldön: 546.072 Ft

a Felső-Tisza vidékére eljuttatott összeg: 255.000 Ft

a kárpátaljai testvéreknek élelmiszervásárlásra és szállítási költségekre átadott pénz: 628.000 Ft

önkéntesek étkeztetésére, adminisztrációs költségekre fordított összeg: 90.000 Ft
A Szeretetszolgálat csak és kizárólag azokért az adományokért tud felelősséget vállalni és részletes visszaigazolást küldeni, amiket neki küldtek!

Szenczy Sándor

MBSzSz kuratóriumi elnök

Nemzeti Imareggeli

Beszámoló Londonból

Nagyon nagy hálával tartozom Istennek azért a kiváltságért, amiben részesített, hogy Londonban részt vehettem egy imareggelin. Ezen különböző országok képviseltették magukat. Csodálatos volt beszámolókat hallani parlamenti képviselőktől, hogy saját országukban Isten hogyan munkálkodik.

Számomra nagy bátorítás volt azt látni, hogy függetlenül országtól, felekezettől, a keresztyének együtt, egymásért imádkoznak. Ezt egyedül Isten képes elvégezni az emberek szívében. A londoni parlamentben több éve folynak imaáhitatok. Párttól és felekezettől függetlenül a képviselők együtt tudnak imádkozni (közbenjárni) az országért, népükért. Ugyanezek az emberek a politikában sokszor nem értenek egyet, sőt kemény szóharcokat vívnak. Jó volt hallani, hogy mennyire ragaszkodnak Istenhez, és bízunk abban, hogy a Mindenható nagy ébredést készít az egész ország számára. Isten mindig az egy igaz embert keresi, aki kész kitartóan böjtölni, imádkozni, ha kell, sírni, megvallani a nép bűneit, és hála legyen Neki, hogy Nagy-Britanniában talált ilyen embereket. Finnországban is vannak ilyen keresztyének. Ott is komoly imaélet folyik a parlamentben. Az emberek vagy tudatosan vagy tudat alatt, de szomjaznak az igazságra. (Jézus az igazság!) Ezt Magyarországon is meg tapasztalhatjuk. Istennek vajon van-e egy embere, aki meghallja az Ő hangját, és kész cselekedni? Ez lehetsz akár te magad is.

Nagyon sok jóban volt részem Londonban. Sok nagyszerű dolgot láttam, és nagyszerű emberekkel találkoztam. Mégisincs nagyszerűbb dolog annál, hogy meg vagyok váltva, és a Királyok Királyának a gyermeke lehetek. Te is Hozzá tartozol? Amikor kint voltam, a sok meglepetés könnyen elterelte a figyelmemet Istentől, aki többször figyelmeztetett az Ő drága igéjével – „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?” (Máté 16:26).

Magyarországot tízen képviseltük. Jó imaközösséget tudtunk egymással gyakorolni. Reméljük, hogy Urunk hazánkban is komoly ébredést akar. Ha még nem ismered az Urat, akkor őszinte megtérésre van szükséged. Ha már ismered, akkor kész vagy ezért imádkozni? Kész vagy odaszállni az életedet, az idődet, a pénzedet?

Baricz Dezső

Advent - Eljön!

Az események bekövetkeznek, akár várjuk őket, akár nem. Miért kell várunk rájuk mégis? – Kizárólag magunk miatt! Azért, hogy a találkozás a lehető legszerencsésebb legyen.

Mert a várakozás beteljesedésekor valami történni szokott. Valami befejeződik, valami elkezdődik. Lejár az ideje valaminek, eljön az ideje valaminek – ami merőben más, mint az eddigié volt.

Történelmi tapasztalataink alapján kimondhatjuk, hogy a nagy változások nem igen vették komolyan az előre kiszámítható évfordulókat. Az új korszakok általában nem évezred-fordulókkal kezdődnek. A napfogyatkozások, a híres égi konstellációk fittyet hánynak a naptárainkra, és akkor következnek be, amikor eljön az idejük.

Hogy az Úr Jézus Krisztus visszajövetele 2000-re lenne esedékes, ennek ugyanannyi a valószínűsége, mint az 1933-é volt (születésem dátuma), vagy a 2099-é lenne. Mégis világszerte harsogják a népeket riogatni szerető ál-próféták a kétezeret, mint akik „tudják”, hogy most aztán „biztos”.

Kegyes keresztyének a Biblia alapján vélik tudni, hogy kétezerben járna le az emberiség számára kiszabott hat-ezer esztendő (Ádám-tól kezdve). Ám ez is pontatlannak bizonyul, hiszen a zsidó időszámítás szerint még „csupán” 5759-et mutat a naptár. Pedig ők már csak tudják!

Megváltónk szerint a legbizonyosabb időpont a MA! Azon egyszerű oknál fogva, hogy számunkra a legbizonytalanabb időpont a holnap.

„Jövel, Uram, Jézus!” – ez az adventben élő hívő ember állandó fohásza. Ez tulajdonképpen egy természetellenesnek tűnő könyörgés. Természetesen csupán azért, mert természet fölötti esemény a paruzia (Jézus Krisztus

visszajövetele). Megváltónk ugyanis maga mondta, hogy velünk van minden nap, a világ végezetéig. És mi Őt mégis visszavárjuk.

Jelenleg „csupán” a lelki érzékszervünkkel – hitünkkel – szemléljük Őt, de „akkor” majd szemtől-szembe látjuk dicső alakját, halljuk ítéző hangját. Sőt, még beszélhetünk is vele.

Annyit mindenesetre elmondhatunk, jobbján állva, hogy „Uram, nem vagyok méltó”, mert „mikor láttunk téged, hogy...?” (Máté 25:37–40)

Én magam is ebben a szellemben igyekszem élni, hogy folyton szólongatom drága mennyei Királyomat: „Jövel, Uram, Jézus!” Lehet, hogy én lennék legjobban meglepődve, ha hirtelen megjelennék – ígérete szerint? Mert amikor őt hívom, nem is az ő érkezését akarom sürgetni, hanem magamat noszogatom a felkészülésre.

Sajnos, egyelőre még nem vagyok teljesen rendben. Pedig ha az ember hosszú útra készül, igyekszik úgy csomagolni, hogy lehetőleg minden ott legyen, ami fontos.

El kell döntenem, szinte naponként, mik a legfontosabbak, mielőtt útra készülök. Például a Lukács 12:43 „*Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az Úr, (ilyen) munkában talál*”. – Az „ilyen” egy előző versben azt jelenti, hogy „*virrasztva találja őket*”. És munkában!

Van egy másik „vezérigém” is, noha ez nem bibliai idézet, „csak” énekszöveg: „Egy megmarad: mit Jézusért tetél”. Szeretném, ha életemben mindig az első helyen szerepelne az Úr dolgai.

„Jövel, Uram, Jézus!” – Nem türelmetlen zaklatás ez. Magamat serkentetem, mert szeretnék készen lenni jöveteledre. Akármikor érkezel is.

Gerzsenyi Sándor

Filmvetítés a Pólus Centerben

Az ITT és MOST Missziói Központban (Pólus Center, galéria) a Jézus élete című film vetítése lesz december 23-án 17 órai kezdettel. Minden érdeklődőt sok szeretettel várunk. (Információ 410-11-67)

Címváltozás

Szlovák Tibor lelképásztor új címe: 5700 Gyula, Munkácsy u. 11/b. Telefonszáma: 66/463-461

Családi házban szoba kiadó olyan egyedülálló nőstestvér részére, aki az ottlakás fejében idős édesanyjának szükség szerint besegítene

Új vezetők az Ökumenikus Tanács élén

Közgyűlést tartott a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa november 30-án délelőtt 10 órakor az Evangélikus Egyház Székházában. A 133. zsolttár kedves sorait olvasta fel Dr. Márkus Mihály református püspök, az Ökumenikus Tanács egyik eddigi alelnöke, majd imádsággal nyitotta meg a tanácskozást.

A határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása és a hitelesítő felkérése után az elnöki beszámolót hallgatta meg a testület. Dr. Harmati Béla evangélikus püspök nemcsak egy év munkájáról számolt be, hanem a kétszeri elnöki ciklus befejezésekor hat év tevékenységéről. Előadásában szólt az ökumené alapkérdéséről, a terhelő múlt és a jelen ökumenikus feldolgozásáról, majd az ökumenikus távlatokról a múltból és a jelenből nézve. Dr. Bóna Zoltán főtitkár hét esztendőre tekintett vissza. Egy évet Viczián János elnök mellett szolgált. Magát hivatalnoknak nevezte, aki azonban elhivatottan igyekezett végezni feladatát. Mindkét leköszönő tisztségviselő beszámolóját nagy elismeréssel egyhangúlag fogadta el a tagegyházak küldötteiből álló közgyűlés.

Az 1997. évi zárszámadást és az 1999. évi költségvetést a Számvizsgáló Bizottság elnöke terjesztette elő, melyet a közgyűlés szótöbbséggel fogadott el.

A közgyűlés központi eseménye volt a tisztújítás, melynek során a régi vezetőségből csupán Dr. Almási Mihály, egyházunk elnöke, az Ökumenikus Tanács alelnöke maradt meg tisztségében, aki a Választási Bizottság elnökeként működött közre a szavazásban. A választás eredményeként a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának új elnöke: Dr. Márkus Mihály református püspök, főtitkára: Dr. Görög Tibor evangélikus lelkész, másik alelnöke: Dr. Szabik Imre evangélikus püspök lett.

Az új vezetőség köszöntése és bemutatkozása után imádsággal ért véget e jelentős tanácskozás.

Nemeshegyi Zoltán

Isten nélkül - biztonságban?

Egy világhírű, a televízióban nemrég vetített film megrázó képei indítottak írásra. Régmúlt történetet elevenített fel a rendező, csaknem belesodorva a nézőt a többórás esemény szenvedő alanyai közé.

Advent táján talán még érzékenyebben fogadjuk az efféle üzeneteket.

Készült egy egyszerű hajó. Óriási, mint Noé bárkája. A bárka, ami özönvízen is átsegítette a maroknyi népet és állatsereget, mert az Úr parancsára készült, mert az Úr rendelkezett a felépítésről, az építményről, a berendezésről, a beköltözőkről, még az ajtót is az Úr zárta be, majd nyitotta meg Araráton.

Emez nem számol az Úrral. Titanicnak nevezik a titánok erejére utalva, és biztosak abban, hogy legyőzhetetlen. Nincs elég mentőcsónak, nincsenek vészjelző rakéták, csak kimondhatatlan önbizalom. Sőt ki is mondják önhittent: „Még az Isten se tudja elsüllyeszteni!” A szerintük nem is létező, vagy természetét degradált hatalmas Úr!

A filmet nézve a végidők bibliai üzenetei elevenedtek meg előttem. A hajón lévőket életveszélybe kerülnek. Léket kapott a Titanic. Ömlik a monumentális hajótestbe a víz – ott lenn. Ott már tudható, hogy vége. A kapitány két órát remél még, de ezt el kell hallgatni. Nehogy pánik törjön ki.

Napjaink is ilyenek. Világunk nagy hajója léket kapott. Ömlik a víz. Tragikus a jelen, kilátástalan a jövő. A bűn tengere elnyelni kívánja az embereket.

A Titanicon eközben fent még mulatnak, biztonságot tudnak, alszanak, vagy éppen kártyáznak, zenélnek – mint rendes időkben. Nem tudnak a két óráról, sem a veszélyről.

A XX. század utolsó „napjai” is így telnek. Népünk ma sem tudja, hogy mekkora veszélyben van. Nem hallja a beáradó víz morajlását, nem látja az emelkedő víz-bűn szintet, nem hiszi, hogy „a bűn zsoldja a halál”, csak él és mulat vagy problémázik, de nem a lényegen.

Vajon miért nem tudja? Pedig vannak prófétáik, vannak só-világosság keresztyének. Van misszióparancsunk, amely arra kötelez, hogy riasszuk embertársainkat, kiáltsuk, hogy süllyed a világ hajója, hogy veszélyben vagyunk.

Döbbenetek a képek tovább. Nincs mindenkinek hely. Csak a nők és gyerekek. A férfiak miért nem? Halom az ígét: „az egyik felvétetik, a másik

... marad”. Függetlenül a szelektálás módjától, elborzaszt, hogy nincs mindenkinek hely.

Urunk azt mondta: „*Elmegyek, hogy helyet készítek nektek*”. Megnyugtató üzenete az Úr Jézusnak ez a kedves ígéret. „Van hely, van hely: Ó, lépj be hát ma még!” – énekeljük gyakran azzal a hittel, hogy látjuk, amint léket kapott „Titanicunk” mellé odaáll a mentő bárka. Régi hajónk pompás fölszereltsége, kényelme, eleganciája lehenget. Urunk – a bárka kapitánya halkszavú. Nem lármáz, nincs csillogás, pompa, dicsőség. Mégis Övé az élet, Ő az Élet, és aki átmegy Hozzá, az mintegy „átment a halálból az Életbe”. A csillogó evilágot – ami süllyed – elhagyva átkerül a bárkába, ami elvisz a ragyogó mennyei birodalomba. Ott lesz majd kényelem, szépség, boldogság, minden.

Hihetetlen, hogy világunk egyszer recsegve, ropogva felbomlik?

Magam előtt látom most is a szétroppanó óriáshajót. Amint a világ dicsősége megsemmisül. Eltűnik mindenestől. Értékek, vágyak, életek vele mennek. Magával ránt a süllyedő hajó örvénye mindent. Aztán elsimul a tenger.

Méghogy az Isten sem tudja elsüllyeszteni? A tenger is elég volt. Az Isten tengere. A több mint 4000 méteres tengerfenék sötétje azóta is fogva tartja a Titanicot. Csaknem megváltoztathatatlanul.

Ilyen sorsot ígért Urunk a megbánt, megvallott, és elhagyott bűneinknek is. Oda a mélybe veti, hogy ne minket nyeljen el a bűn-tenger. Valld meg ma Neki bűneidet, és boldogan fogod látni, ahogy elveti, megsemmisíti azokat. Megbocsátó szeretetével megtisztítva lépj át a „mentő bárkába”, ahová „Jézus hív Téged a bűn mélyéből...”

Befejezésül még egy kép. Egyik mentőcsónakban álrühában egy férfi van. Rádásul még korábbi gonoszságát fokozva fegyvert ránt. Újból csak egy ige hasít végig rajtam. „Barátom! *Mimódon kerültél ide?*” Álrühában? Csalással? „*Vessétek ki!*” És kikerül a mentőcsónakból.

Adventi ünnep közben készül-e a világ szétroppanására? Megmenekül-e az eljövendő ítélet elől?

A bárkában ülve mondjuk együtt: „Jézus, vezess engemet ... örök révbe érkezem!”

Újjáalakult a Budapesti Missziókerület Tanácsa

A József utcai imaházban tartotta meg négy évenként sorra kerülő Választó Közgyűlését a Budapesti Missziókerület. Mintegy 120 küldött érkezett a tanácskozásra, amelyen a volt vezetők: *Pátkai Béla* elnök, *Kovács Pál* alelnök és *Meláth Attila* titkár testvérek beszámoltak a végzett munkáról. A Budapesti Missziókerület a 6 missziókerület közül a legnagyobb. 4421 gyülekezeti taggal és 1957 lelkigondozottal az országos közösség 31,6 %-a tartozik ide. 42 gyülekezetében 45 lelkipásztor véggez szolgálatot, és az eltelt 4 év alatt sokirányú, élénk munka folyt a kerületben – hallottuk az elnöki beszámolóban.

A négytagú választási bizottságban két lelkipásztor: *Révész László* (Pestlőrinc) és *Egri Béla* (Felsőpetény), valamint két nem lelkészi gyülekezeti munkás: *Antal László* (Szentendre) és *Kiss Ferenc* (Bp.-Wesselényi utca) dolgozott.

A szavazást a bizottság elnöke, *Antal László* testvér vezette, amelynek eredményeként a 7 tagú Missziókerületi Tanácsba *Újvári Ferenc* újpesti lelkipásztort elnökké, *Lakati Péter* váci presbitert alelnökké, *Meláth Attila* váci lelkipásztort pedig titkárrá választották. A tanács tagjai: *ifj. Asztalos Imre* (Újpest), *Károlyi János* (Rákospalota), *ifj. László Gábor* (Rákospalota), *Pátkai Imre* (Ócsa), *ifj. Szilágyi Sándor* (Rákospalota). A Missziókerületi Közgyűlés testvéreinket 2 évre választotta meg, így a Budapesti Missziókerület 2000-ben felzárkózik a többi kerület választási üteméhez. Az új missziókerületi vezetőket *Révész László* testvér látta el igei jó tanáccsal és mondott felettük áldáskérő imádságot. A közgyűlés délutáni ülészakán az országos vezető testvérek felszólalását hallgatta meg a közgyűlés. *Dr. Almási Mihály* szövetségi elnök és *Mészáros Kornél* főtitkár testvérek adtak tájékoztatást közösségünk aktuális dolgairól, majd a zárszót *Újvári Ferenc* elnök testvér mondta *Efézus 4:1-7* alapján. Beszédében az egység munkálására hívta fel a küldöttek figyelmét. „Kevesen vagyunk, össze kell fogni!” – fejezte be beszédét az újonnan megválasztott missziókerületi elnök.

Legyen Istenünk áldása a Budapesti Missziókerület új vezetőin és minden gyülekezetén.

M. N. L.

Mészáros Kornél

Adventi parabola

Lukács 12:35-48

Belépve a kapun egy nagy házat, uradalmat látunk magunk előtt, ahol serénykednek a különféle rendű, rangú szolgák, de sehol sem látható a ház Ura. Ő elment. A szolgák keveset tudnak Uruk távollétének okáról és visszatérésének idejéről. Azt azonban jól tudják, hogy az ő érdekükben kelt útra. Amit viszont határozottan tudtul adott minden szolgájának, azaz, hogy visszajön, és a visszaérkezésekor számonkéri szolgálaitól a rájuk bízott dolgokat.

A szolgák nem egyformán végzik a munkát. Van közöttük olyan, aki állandóan a naptárat forgatja, és mély sóhajtások között mondogatja: bárcsak jönne már az én Uram! A másik kevesebbet foglalkozik a visszatérés idejével, inkább a meghagyott munka mennyiségét látja, és bizonyos aggodalom ül a szívére: hogyan leszek képes mindezt elvégezni? Itt aztán némelyek hagyják az egészet, mondván: nincs esélyünk sem arra, hogy bevégezzük ezt a nagy feladatot. De – lehet, talán ezek között kevesebben – nekifognak, és teljes erővel, egymást is bátorítva a munka elvégzésére szánják el magukat.

Nézzük meg a szolgákat egy kicsit közelebbről is!

Van ott egy, aki jól megismerte Ura gondolatait, és most, amikor „magára maradt”, azonosulva Ura gondolataival, lelkületével, igyekszik mindent pontosan úgy tenni a házban, mintha Gazdája szeme előtt csinálná mindezt. Ennél a szolgánál azt is megfigyelhetjük, hogy nem számíthat, nem is hangulati hullámzások között ingadozó teljesítménnyel dolgozik, hanem elszántan és kitartóan. Igaz, nemcsak sikerei vannak, hanem néha kudarcai is. De az vitathatatlan tényként állapítható meg róla, hogy személyes örömet jelent számára Urának nyeresége, és ugyanígy személyes kudarként éli meg Urának veszteségét.

Aztán, ahogy körülnézünk a házban, megakad a szemünk egy másik szolgán, aki az élelmiszerraktár körül szorgoskodik. Az ő feladata: szolgatársai ételmezése. Okos, gondos szolga. Igaz, korábban volt olyan gondolata, hogy azt a rengeteg finomságot, amit Ura felhalmozott, nem kellene teljesen szétszórnia. Milyen jól élhetne belőle halála napjáig! Mennyi enni- és innivaló! Micsoda kiváltságos helyzet, hogy nála van az éléskamra kulcsa! A többiek mind órá szorulnak, ezért hatalmaskodhatnak szolgatársai felett. Ezek a gondolatok foglalkoztatták néhány percig, de belepirult, amikor eszébe jutott, hogy Ura mennyire elszomorodna az ilyen magatartás miatt.

Így aztán sietve elvetette magától ezt a hiábavaló gondolkodást, és maga előtt is szégyellve iménti dőreségét, még nagyobb gondosságot tanúsított a rábízott munkában. Kifejezetten ügyelt arra, hogy mindenkinek a megfelelő ételmet adják a nehéz munkát végzőknek, a kisbabáknak, a betegeknek, az elfáradt, kimerült, de egészségesekeknek is, szóval mindenkinek azt, amire éppen szüksége volt. Felelősségteljes munkát végzett. Ugyanakkor – ahogy tovább nézzük ezt a szolgát – azt is látjuk, hogy nincs egészen rendben minden körülötte. Panaszkodnak rá a szolgatársai. Azonnal nem is értjük, mi a baj. Mit csinált rosszul? Már éppen megfogalmazzuk felette elmarasztaló ítéletünket, amikor megvilágosodik a helyzet. Az élelmiszerraktár köré sereglett szolgák – munkahelyüket elhagyva – különféle dolgokat követelnek tőle: az egyik cukorkát, a másik mazsolát, a harmadik valami más csemegét szeretne kapni azonfelül, amit a maga idejében asztalára tettek. Amikor aztán ez a felelős szolga megtagadja a nyalánságok kiadását, súlyos szavakkal illetik őt. Persze, hogy zavar támadt a lelkében, hiszen szereti szolgatársait, de Urának rendígyényéből nem engedhet. Meg kell tagadnia a rendbontó követeléseket.

Találunk e házban egy betegszobát is. Ide kerülnek azok, akik megsérültek, megbetegedtek. Van közöttük, aki derekas helytállása közben betegedett meg, de találunk olyat is, aki rest volt a szabályszerű munkára. Azt kereste, hogyan lehet a munka egy-két fázisát elhagyni, és mindezek mellett látványos eredményeket produkálni. Állandóan idegen dolgokkal kísérletezett. Szerette volna kivívni a többiek elismerő szavait, de belerokkant a helytelen munkába. Itt a gyengélkedőn is mindenki megfelelő ellátást kap.

Volt már ebben a betegszobában olyan is, aki Ura iránti szeretetében odáig is elment, hogy az életét is veszélyeztetve védte meg Ura érdekeit. Halálos sebet kapott. Amikor aztán végleg el kellett hagynia a munkamezőt, nagy lelki békessége volt, mert tudta, hogy őt Ura igen meg fogja jutalmazni, amikor visszajön uradalmába.

A betegszoba mellett van a pihenő. Néhány derekas dolgozó szolgát küldött ide munkahelyi vezetője, hogy kipihenjék fáradalmaikat. Egészséges, de fáradt emberek ezek. Néhány itt eltöltött napig kicsit több finomságot kapnak, többet pihenhetnek, beszélgethetnek, de aztán mennek vissza, mert szeretik a munkájukat, szívesen és jól folytatják azt.

Ahogy végigjárjuk a házat, megakad a szemünk a sokféle, jól elrendezett dolgozon. Már éppen arra gondolunk, hogy végre minden rendben van, amikor valamiféle veszekedés hangja üti meg a fülünket. Már látjuk is: néhányan összevitattak azon, hogy Uruk Lelkét léleknek vagy szellemnek kell-e helyesen ejteni. Úgy látszik, ragadós a vitakedv, mert amott egy másik csoport is, más, hasonlóan csekély jelentőségű kérdés miatt leállt a munkával. Ezek aztán annyira összevitattak, hogy már nem is tudnak együtt dolgozni. Igaz, ezek közül néhányan átmentek egy másik munkaterületre, hogy ott tegyenek valamit, de az nem az ő dolguk lett volna. Így aztán itt is, ott is zavar támadt, ami valamelyest az egész ház légkörére kihatott. Igaz, vannak ott hűséges vezető szolgák is, de e rendbontók őket is ócsárolni kezdték, és nem fogadtak szót. Még most is a fülemben cseng az egyik hangja: „Te nekem nem fogod megmondani, hogy én mit tegyek. Vagyok én is olyan jó szolgája a mi Urunknak, mint te.” Ezek közül aztán néhány hangadót, akik a ház alapvető rendjét is veszélyeztették, kiutasítottak az Úr hajlékából, de amikor elküldték őket, szerettek volna a szívükre hatni, hogy változzanak meg. Aztán, ha megbánták engedetlenségüket, kopogtásnak és bebocsátják őket. Volt, aki belátta hibáját. Visszajött, és elfoglalta munkaterületét, de némelyek megtoldva a régit, új házat kezdtek építeni, ahol ők akartak lenni a főszolgák. De ez senkinek sem jó. Más kitessékelt rendbontók pedig „örök harag”-osdít játszva elkalódtak. Bár ezeket is többször próbálták jobb belátásra bírni, mindhiába, ők többé nem hajlottak a jó szóra.

Nagyon érdekes ez a ház. Nagyon jó itt lenni. Igaz, több visszasságot is láttunk, de összességében az öröm és az Úr hazavárásának reményteljes feszültsége vibrál a levegőben. És milyen jó látni a sok hűséges szolgát! Micsoda öröm lesz itt, amikor megérkezik a ház Ura, amikor szolgálai majd elé sietnek. Mindegyik azzal fogja megtisztelni Őt, hogy számot ad a jól elvégzett szolgálatáról. És ha hibázott valaki? Akkor sincs nagy baj, mert nem könnyörtelen rabszolgahajcsár ez az Úr, hanem inkább olyan, mint egy szerető apa. Kész megbocsátani, ha valaki elismeri hibáját. Ezt tudják a szolgák is. Ezért aztán így munka közben is Uruk kedveségéről és szeretetéről énekelgetnek.

Elmondhatjuk: kíváncsi és igazán szép házat láttunk.

Lukács Tamás

Új könyvek karácsonyra

A *Múlt Jelen Jövő* című baptista naptár is értékes olvasmányunk lesz.

Emlékezünk az elmúlt év eseményeire, olvashatunk beszámolókat, irodalmi műveket, elmélkedéseket. A külsejében is megkapó kalendárium praktikus ajándék lehet – akár karácsony ünnepén is.

A *Múlt Jelen Jövő* ára: 590 Ft.

Újdonság

Napi Áhítat 1999 címmel jelent meg az év minden napjára két ígét, és egyik alapján bibliai elmélkedést kínáló kiadványunk. Ez az áhítatoskönyv a Magyar Baptisták Világszövetsége első kiadványaként jelenik meg.

A szerzők a magyarországi és határon túli magyar baptista közösségek munkásai, és az olvasók népes tábora behálózta az egész földet.

A *Napi Áhítat* ára: 490 Ft.

Újdonság

Megjelent Szebeni Olivér testvér könyve is *Anabaptisták* címmel. A reformáció harmadik ágát ismertető szakkönyvből hitelőink életét, történelmét ismerhetjük meg. Reméljük, hogy az a meghatározó történelmi kor, amiről ilyen írás magyar nyelven eddig nem jelent meg, közelebb kerül hozzánk, és a Magyarországon 475 évvel ezelőtt történtek fényében még jobban értékeljük jelenünket, hitünket, egyházunkat.

Az *Anabaptisták* című könyv ára: 580 Ft.

Mindhárom könyv megrendelhető a könyvterjesztés címén:
Hársfa utca 33., telefon: 352-97-32

Megjelenés előtt az újabb Férfikari Kazetta!

Ennek tartalmából rendezünk

Férfikari estet

a *Pesterzsébeti Imaházban*

1998. december 11-én este

18 óra 30 perckor.

Szeretettel várunk mindenkit!

■ Kiadó hívó családnak vagy egyetemista, főiskolás fiataloknak Budapest XVI. kerületében családi ház. Érdeklődni lehet 7 és 15 óra között telefonon: 350-03-22 / 6171

■ Békésen 3 szoba összkomfortos nagy családi ház eladó. (Vegyes-tüzelésű kazános, ipari áram, nagy telek – igény szerint megosztható.)

Érdeklődni lehet: (06-66) 461-203 (esti órákban)

Sítúra!

Idén is lesz sítúra Ausztriában (Evangélikus üdülő) és Szlovákiában (Baptista üdülő) a Melba Tours Keresztény

Utazási Iroda szervezésében.

Információ és jelentkezés:

Fancsal Gábor (06-1) 200-36-88

Békehírnök

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA
EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

Felőlős szerkesztő:

Nagy Imre

Felőlős kiadó:

Dr. Almási Mihály

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.

Telefon: 352-9993; Fax: 352-9707

Csekk számlaszám: 11706016-22163851

Kéziratot nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs

Nyomatás: MA-PRINT Bt.

Tel.: 226-5540

Felőlős vezető: Mayer Gábor

HU ISSN 0133-1256

MEGJELENT

az anabaptisták

Magyarországra érkezésének 475., a '48-as forradalom és szabadságharc 150.

és a baptista misszió legutóbbi újjászervezésének 125. évfordulóján.

Ára: 35 Ft.

